

Сергій Леоненко

БОБЕР БАМБІ

Хранитель Ковчега

пригодницька повість

Київ

УДК 821.161
Л47

Леоненко Сергій

Л47 Бобер Бамсі. Хранитель Ковчега : пригодницька повість. Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. 188 с.
ISBN 978-617-520-643-0

Бамсі — не лише Бобер, а ще й внук великого Мага. Семен – не лише нащадок качок, а ще й просто Пернатий.

Що вони можуть зробити разом? Знайти древній Ковчег, що гепнувся з неба на Ейліру та розшукати таємничий вантаж... І все? Звичайно ні! Ще відбити навалу Пожирачів та перемогти Потвор із глибин. Тепер все? Та ні! Їм під силу і Пітьмі протидіяти, і цілий Всесвіт врятувати. А ще в них добре виходить разом сперечатися.

Ледве не забув, Бамсі ще вмiє бджiл доглядати. Що? Це ж не разом? Та нічого, головне, що в нього це добре виходить.

УДК 821.161

© Леоненко С., 2023

ISBN 978-617-520-643-0

© Видавництво Ліра-К, 2023

*«Всесвіт нескінченний.
Як і неосяжна уява, не має він
меж. І безліч світів розкида-
но на його теренах. Є в ньо-
му холод і полум'я, є світло
й темрява. Але є в ньому
й життя... різне... зі сво-
їми правилами, своїм часом
і неосяжністю».*

Дідусь Архіогус

Розірване небо

Долиною розливався ранок. Зі сходу пробивалися перші промені Сенсері, а трава ледь погойдувалася під вагою роси. Світ несміливо прокидався в передчутті чергового спекотного дня.

Але комусь уже довелося підхопитись так рано. Зі скрипом відчинилися двері, і з хатини виринула кудлата голова. Сьогодні саме той день, коли Бамсі потрібно підійматися на гору й виконувати свій таємничий обов'язок перед расою. Він зробив кілька присідань та неймовірних для спозранку вправ і закинув за плечі приготований звечора мішок. Що в мішку – відомо лише йому одному і всередину краще не заглядати, навіщо вам ті неприємності? Як і належить істинному Бобру, Бамсі не видав величезної ваги за плечима й попрямував до містка через Медану; далі хащами Лісу Вітрів до підніжжя Маяка, в якому й проведе цілісінський день.

На відміну від Бамсі, Семена жайворонком аж ніяк не назвеш. Ранок для нього зазвичай настає ближче до обіду. От і сьогодні він прокинувся лише тоді, коли Бобер уже втомився працювати. Він вмить кинувся на його

пошуки, але згадав, що Бамсі в Маяку. Тут про себе нагадав вранішній голод, тож Семен полетів уздовж річки, в надії побалувати себе рибкою.

Бобер повернувся додому лише пізно ввечері, коли Долина вже встигла зануритись у темінь. Він незграбно кинув мішок на лавку і побрів до хатини.

– Жахливий день. Роботи назбиралося, ледве подужав, – пробурмотів Бамсі чи то Семенові, чи собі, перевалився через поріг і з гуркотом зачинив за собою двері.

Семенові кортіло ще поговорити годинку-другу перед сном, але йому вкрай не подобався настрій Бобра. Під час минулої розмови він ляпнув зайвого й добре відхопив від Бамсі – правий бік болить досі. «Сьогодні, вочевидь, не той день, щоб ризикувати своїм здоров'ям», – вирішив

Семен і поліз у будку спати. Він, мабуть, єдиний представник раси Карпанів, котрий мешкає на дереві. Це нащадки пернатих качок, які навчилися розмовляти і логічно мислити. Останнє, щоправда, під великим питанням – мислити виходить далеко не у всіх, але переважна більшість особин хоча б намагається. Зазвичай Карпани мирно живуть у зграях, але в часи нападу чужинців ніколи не залишаються осторонь і допомагають іншим расам.

Семен відбився від рідної зграї ще жовторотим пташеням. Причиною тому стала надмірна непосидючість і невгамовний характер – кудись задивився, кудись поплентався, і все, загубився. Тепер доводиться жити в нашвидкуруч збитій перекошеній будці, яку змайстрував для нього Бамсі із обрізків дощок.

* * *

Ранок наступного дня видався таким же сонячним та безхмарним, як і вчорашній. Бобер занурився в роздуми на краю кладки, а Карпан топтався поряд, вагаючись підійти. За ніч настрої Бамсі аж ніяк не покращився, тож очікувати можна чого завгодно. Врешті-решт цікавість узяла гору, і Семен обережно, ледве дихаючи, присів поруч:

– Чого насупився? Щось несвіже з'їв?

Бамсі лише сопів, поволі відганяючи хвилі лапою.

– А-а-а, не виспався! – протягнув Карпан. – Вчора ж пізно приплентався.

Бамсі, не піднімаючи голови, махнув лапою в бік Маяка. Семен глянув на гору й відсахнувся:

– Ой лишенько! Що це з ним?

– Вночі почалося... у годину чи дві. А ти що, не бачив?

Семен лише крилами розвів.

– Мене розбудило миготіння. Думав, може гроза, але в небі ні хмарки. Вибіг на кладку й сів, де стояв. Весь Маяк сяяв від блискавок – то знизу, то збоку, то на верхівці... Потім трохи вгамувалось, а до ранку й зовсім стихло... Зараз ось знову почалося.

Бобер зітхнув і підвів очі.

– Ти поглянь, що з ним коїться. Маяк щось відчуває, неспокійно йому.

– Бамсі, ти оце не доспав і починаєш мудрувати? – посмілішав Семен. – Що він може відчувати? Блимає собі, аби нас не чіпав... От коли камінням почне жбурляти, тоді так, халепа, там уже тікати треба. Скільки йому років? З віком всяке може трапитися. Я от ще не старий, а в голові таке твориться, таке твориться.

– Та в тебе з дитинства таке творилось, то не дивно. А от із Маяком вперше, принаймні батько нічого не розповідав, а дід на щось натякав, проте якомсь мляво.

– Бобре, на те його й поставили. Ти ж не будеш на Дубі зі смолоскипом сидіти? Хоч і весело було б глянути. Для цього є Маяк. Потрібно ж комусь мандрівникам перед носом світити. Робота нудна, незаздрісна, от і закортіло блискавками погратися, хоч якась та розвага. У мене теж таке буває, я от інколи...

– Семен! – Бамсі гаркнув так, що від кладки пішли хвилі. – Якби, крім свого язика, ти ще й мізки розвивав, тобі й ціни не було б. Поміркуй над життям, щось розумне почитай.

– Умів би – почитав.

– Навчися! Лінь? – Бамсі скочив на лапи й усією волохатою масою навис над Карпаном. З того аж три пір'їни відпало. Після сотень прочитаних книжок його всередині лютила неосвіченість Семена.

– Так-от, Маяк не просто так світить, хвостом відчуваю. І місія в нього глобальна! Може, навіть за Ейлірою наглядати, попереджати в разі чого. Від нього такою силою віддає, що я ледве на ногах тримаюся – і це лише заради того, аби мандрівникам перед носом світити?

– Бамсі, тобі, мабуть, у потилицю напекло, – позадкував Семен. – Як один-єдиний Маяк може за цілою планетою наглядати?

– О-о-о! Ти знаєш слово «планета»? Мої вітання. – Бобер гучно поплескав у долоні. – Маяк не один! Літературу потрібно читати. Вони по всій планеті розкидані, і не обов'язково біля моря – в глибині материка теж трапляються, он у Бобривілі на кожному пагорбі стоять. Кому вони там світять? Кажу тобі, не для моряків їх зводили.

– А для кого? Особисто я дорогу до будки й без Маяка знайду, – настовбурчив пір'я Семен. – Ти ж у ньому цілий день сидиш. Досі не второпав, навіщо його зліпили?

– Я лише до підземелля маю доступ, зробив роботу – і гайда додому. На верхні яруси не пробитися, навіть магічним зором, – Бамсі трохи вгамувався і знову глянув на Маяк. – Ну, нічого, сподіваюся, Верховні вже в курсі про нічну виставу з блискавками.

– Бамсі, ходімо в затінок, Сенсері не на жарт припікає. У мене самого в голові каламутиться, не лише в тебе.

Тієї ж миті на Ейлірі щось змінилося. Води Медани потекли назад у гори й, ніби сам час розпочав зворотний відлік. У небі розгорнулося дійство, від якого Бамсі заляк на місці, а Семен із переляку сховався в нього за спиною. Невидимі сили скували і м'язи і розум, на вуха насідала нестерпна тиша. Від різких змін у просторі нестерпно стискався мозок. Сутність Бамсі пронизував потік могутньої енергії.

Посеред ясного неба з'явилася темна цятка, яка почала стрімко рости і вже за мить перетворилася на округлу хмару сірого пилу. Тишу розірвав страшений гуркіт, що змінився противним монотонним гулом. Розбухане небо заглушило всі звуки планети.

Хмара збільшилася до неймовірних розмірів і почала стрімко вивертатися навиворіт. Із її серцевини виривалися все нові й нові клуби кіптяви й відразу зміщалися за край. Уся ця бурхлива маса розрослася небосхилом, утворивши велетенське кільце.

Потім сталося те, від чого Семен та Бамсі позадкували до хатини: у центрі хмари з'явилася діра, чорнота якої жахала своєю бездонністю. До божевільного гуркоту додався ще й свист ураганного вітру, що виривався зі щойно відкритої небесної прірви. З непроглядної темноти в повітря Ейліри влітав пил, упереміш із камінням різного діаметра та форм. Від свисту й гуркоту заклало вуха і реальність почала втрачати свої обриси.

Аж раптом, обганяючи камені, із прірви вирвалося Щось...

Бамсі в одну мить розгледів, що саме мчить до землі, але не зміг повірити своїм очам. Отримавши від діда у спадок декілька книг із корабельної справи, він детально вивчав будову суден і з часом став відмінним знавцем морських наук. Сумнівів не було, до Ейліри увірвався Ковчег – прадавнє судно, стократ оспіване в піснях і звеличене в легендах.

І тут завжди ясний і гострий розум Бобра вперше дав збій. Що робить морське судно в космосі? Чия рука розпорола пів неба, відкривши вікно в незвідані світи? І головне – навіщо?

* * *

Усе скінчилося так само раптово, як і почалося. Ковчег залишив на небі смугу диму і зник за горами. Долину сколихнув поштовх, від якого на воді з'явилися брижі, а горами покотилося відлуння.

На розірваному небосхилі почався зворотний відлік. Кільце кіптяви з такою ж неймовірною швидкістю згорнулося всередину й закрило чорну прірву. За мить від хмари не залишилося й цятки.

Бамсі різко повернувся до лісу, аби помчати до місця падіння. Семен же, відчувши неладне, ляснув крилами по кладці і рвонув у протилежний бік. Та не знав він про швидку реакцію Бобрів – мить, і Бамсі зловив його за лапу.

– Куди це ти, крутько пернатий, зібрався? – мовив Бобер, закидаючи Семена на плече.

– Ой, лишенько! Рятуйте! Відпусти! Рятуйте!

– Ти ж мені всі вуха продзьобав: «Як нудно нам живеться. Як нудно нам живеться». А тут самі небеса на голову пригод підкинули, – і Бамсі помчав до найближчих дерев, міцно тримаючи Карпана.

– Хай тобі грець, з глузду з'їхав? З неба якась халепа гепнулася, аж небо тріснуло. Вода в гори тікала. Ні-ні, давай без мене, – лаявся пернатий, підстрибуючи на плечі.

Та на його лемент Бобер не звертав уваги. Долина Маяка залишилася позаду, і захриплий голос Семена став губитися в хащах Лісу Вітрів. Чим далі вела стежка, тим міцнішала надія, що Бамсі одумається і поверне назад. Однак у Бамсі подібних думок не виникало.

Згодом свіжість лісу остудила обох: Бобер перейшов на крок і вже подумував спустити Семена на землю, а той тішився з того, що хоча б лапами перебирати не потрібно. Тебе несуть – радій!

* * *

Долина Маяка, яка так гостинно прихистила Бобра з Карпаном, простяглася обабіч річки Медани. На одному з її берегів, ліниво омиваючи коріння в річці, височить старезний Дуб. Він ще пам'ятає ті часи, коли тиша і спокій у цих краях лише снилися. Ходять навіть чутки, що в дереві криються прадавні сили.

Від холодних вітрів Долину оберігають гори хребта. Відкритою залишається тільки східна частина, в якій можна помилуватися сходом Сенсері – зірки, яка дає життя цьому світу.

Це одне з небагатьох місць, куди не ризикують виповзати Чудовиська із глибин.

Свою назву Долина отримала завдяки величому Маяку, який гордо здіймається на одній із гірських вершин. А побачив він настільки багато, що може сміливо міряться спогадами з дубом. Поважний вік Маяка видають його стіни – суміш каменю, моху й павутиння тріщин. Але кожного подорожнього він вражає не так прадавнім видом, як сяючим кристалом на верхівці, світло якого розливається далеко навкруги. Сам камінь схожий на величезну краплю, яка не долетіла до землі й навіки застигла в обіймах Маяка.

Від підніжжя Маяка вибігає вузька стежка й ховається в таємничому Лісі Вітрів. Тут нерідко трапляється зрита земля й розтрощені стовбури дерев. А слідів невідомих істот то й взагалі не злічити. Стежка минає ліс і вистрибує прямо до містка через річку Медану. Й ось уже зовсім неподалік розкинулися кучеряві віти Дуба-старигана. В його тіні й примостилася поросла мохом хатина Бамсі, а в гілках – «розкішна» будка Семена.

Бобер прибув сюди більш як десять років тому за дорученням самих Верховних. Раз на чотири місяці в чітко призначений час він підіймається до Маяка і проводить у холодних сирих стінах цілісінький день, виконуючи певні ритуали та процедури. Іноді доводиться затримуватися до пізньої ночі. Але на цьому обов'язки Доглядача Маяка й закінчуються. Решту часу між походами на гору він може робити що заманеться, головне – жити за Книгою Бобра.

Сама мета перебування Бамсі в Долині покрита найсуворішою таємницею та низкою неясностей, у яких не

може розібратися й сам Бобер. Але суть в іншому – йому тут подобається. Бамсі давно вже відвик від метушні Бобрівля й повністю розчинився в тиші Долини. Ніщо не заважає проводити багато часу в роздумах і за книжками. Схоже на те, що Бамсі прижився в цих краях надовго.

Проте сьогодні все змінилося...

* * *

Тисячолітні дерева настільки сплелися своїм корінням, що доводилось постійно виляти й час від часу повертати назад. Запах перегнилого листя й незрозумілі звуки лише нагнітали тривогу й робили ліс ще більш таємничим.

– Не втечеш? – глянув Бамсі на Карпана, злегка примружившись.

– Ні, – потім подумав і додав: – Ну, втечу я, далі що? Не ти, то хтось інший пір'я випатрає. Часи неспокійні. З тобою хоч домовитися можна, а що з того страховидла візьмеш – клацне зубами, і все, Семен сніданок... А який із мене сніданок? Ребра, шкіра, дві пір'їни...

Аби продертися крізь хащі, знадобилися неабиякі сили. Семен не раз намагався злітати, але відразу ж повертався на землю, щойно ловив сердитий погляд Бамсі. Деревата ставали нижчими, частіше траплялися камені, дедалі більше відкривалося небо над головою. Стежка цілковито загубилася серед каміння.

Діставшись вершини хребта, довелося ще здолати валуни та гострі уламки скель. Коліна, щоправда, зби-

вав лише Бамсі – Семен остаточно посмілював і, не звертаючи уваги на Бобра, нахабно кружляв над головою.

Бамсі в душі зрадів, що Ліс Вітрів залишився позаду й жодне створіння не вискочило їм назустріч. Можливо, нічого страшного й не сталося б, але сили й час були б втрачені.

– Злітай на той бік гори, глянь, чи далеко човен впав, – сказав Бобер, втомлено спершись на каменюку. Хоча труднощами його не злякати, вчорашня безсонна ніч давалася взнаки. Та й Сенсері добряче припікала, хоч і котилася вже до обрїю.

– Нічого собі човен, ти б його ще «човником» обізвав, – Семен зібрався летіти, але передумав. – А що як я полечу й мені закортить п'ятами наживати? Як тобі такий варіант перебігу подій?

– Ну, давай, спробуй. Давно мені кортить тобі хвоста вискубти.

